

PRÁZDNINOVÝ
mezičas

3/2024

foto: Michaela Zezulová

ARCHA

ZPRAVODAJ O VÝCHOVĚ A VYUŽITÍ VOLNÉHO ČASU DĚTÍ A MLÁDEŽE

PRÁZDNINOVÝ mezičas

Prázdniny pro mě osobně znamenají už 25 let jedinou věc – možnost vyrazit do přírody a zažít tam dobrodružství s partou kamarádů. Tábory v mém případě patří k letním měsícům úplně automaticky. Nejdříve jsem je měl tu možnost zažít jako účastník, následně jako rádce, vůdce či hlavní vedoucí. Každá z těchto rolí mi na prázdninový pobyt v přírodě umožnila nahlížet z jiné perspektivy. A tábory mi přinesly přátele na celý život.

Jako dětský účastník letních táborů jsem se zajímal hlavně o své kamarády a zábavnost jednotlivých her. Vzpomínám si, že jsem si velmi cenil komediálních scének, které pro nás vedoucí připravovali před odpoledními hrami. Také jsem se učil novým dovednostem během dopoledních workshopů, z čehož těžím dodnes.

Když jsem se stal rádcem, musel jsem se popasovat s rozdílem mezi rolí účastníka a vedoucího. Poprvé jsem se seznamoval s tím, jaké to je nést odpovědnost za jiné. Tím jsem se pomalu dostal k rolím vůdce a hlavního vedoucího, který se už nezaměřuje jen na samotné účastníky, ale i na jejich rodiče a tým dobrovolných vedoucích. Za ta léta jsem se naučil hlavně to, že práce s lidmi spočívá jen ve správné komunikaci.

V současné době si začínám mnohem hlouběji uvědomovat, jak velkou

„obětí“ přinášejí dobrovolní vedoucí svou účastí na pobytu v přírodě. Pomalu totiž odrůstá má generace vedoucích, která byla donedávna studenty, a čas na letní tábor se u nich vždy našel. Začíná období změn priorit, kdy je třeba vybírat mezi rodinou, zaměstnáním a jinými možnostmi dovolených.

O to víc si vážím všech, kteří se bez ohledu na odměnu přidávají k naší činnosti, jež pomáhá rozvíjet další generaci mladých lidí směrem k hodnotám a přírodě. Jsem proto také rád, že se České radě dětí a mládeže (ČRD) podařilo uzákonit placenou dovolenou pro dobrovolníky, kteří se rozhodnou dlouhodobě pracovat s dětmi a mládeží.

Lidé z venku často na léto hledí jako na „okurkovou sezónu“, kdy se moc nepracuje a vše může tak trochu zvolnit. Pro nás je ale léto vyvrcholením celoroční činnosti.

Přeji vám, abyste si tábory užívali tak jako já a abyste ten čas v přírodě daleko od měst využili ke zklidnění a vzájemnému sdílení zkušeností s další generací. Má to smysl!

*Jakub Fraj
předseda Rady dětí a mládeže
hlavního města Prahy,
člen Představenstva ČRD
a předseda
Komunitního centra Petrklíč, z. s.*

Zpravodaj ČRD o výchově a využití volného času dětí a mládeže

Registrace
Ministerstvem
kultury: MK ČR
8135

Tematická skupina 13/A8,
ISSN 1212 – 5016
Podávání novinových zásilek
povoleno Českou poštou, s.p.,
odštěpný závod Přeprava,
č.j. 1259 / 99 ze dne 29. 3. 1999

Redakce:

Jiří Majer – vedoucí redaktor

Adresa redakce:

Česká rada dětí a mládeže,
Senovážné náměstí 977/24,
110 00 Praha 1

tel.: 211 222 870

e-mail: archa@crdm.cz

IČO: 68379439

Grafická úprava, sazba a lito
Michala K. Rocmanová, akad. mal.
Tiskne REFOS, Praha

26. ročník

Toto číslo vyšlo v říjnu 2024.

*Fotografie z archivu ČRD
a jejich členských organizací.*

*Foto na titulní straně
z workcampu s INEXem
Michaela Zezulová*

Zpravodaj Archa je nekomerční
tiskovinou, která není určena
k prodeji. Tisk zpravodaje finančně
podpořilo Ministerstvo školství,
mládeže a tělovýchovy.

*Podrobné informace ke zpravodaji
Archa: <http://crdm.cz/archa>*

PRO DIVÁKY z blízka, z dálky

Cirkusové městečko jako velké páteční finále dvou příměstských táborů

Na letošní léto budeme v Roztoči vzpomínat jako na cirkusové. Podařilo se nám propojit dva paralelní příměstšáky, když jsme pro ně v parku v Roztokách u dětského hřiště postavili pravé cirkusové městečko. Příměstské tábory jsou u nás oblíbenou příležitostí, jak děti dostat blíž Roztoči a vtáhnout je do našich

aktivit, i když se jich třeba nemohou účastnit přes školní rok. A hlavně je to pro děti i lektory intenzivních pět dní nabitých tvorbou s množstvím zážitků.

Naše Sdružení Roztoč pořádá každý rok jeden pobytový tábor a k tomu několik příměstských táborů. Letos jsme pořádali příměstské tábory tři, z nichž dva jsme udělali ve stejném termínu. Jednalo se o tábor akrobatický, který byl veden v umělecko-pohybovém duchu, a tábor loutkářský, kde se děti věnovaly výrobě loutek, kostýmu, práci s příběhy a tvoření divadelního kusu. Oba tábory vedli lektori, kteří se svým disciplínám (ať už loutkám, divadlu anebo akrobacii) věnují i profesionálně. Děti z obou táborů se potkávaly přes týden jen na společný oběd, jinak pracovaly obě skupiny zvlášť. Spojovalo je však téma cirkusu, na kterém každý tábor pracoval po svém. Díky zázemí ateliérů, které máme v Roztokách, jsme mohli s loutkáři přes týden zakotvit ve výtvarném ateliéru. Zato tělocvičnu v Roztoči nemáme žádnou,

a tak jsme dětem postavili šapitó v parku v Tichém údolí. Ve stanu se přes týden cvičilo a konstrukce pro závěsnou akrobacii jsme postavili i venku v parku. Naštěstí vyšlo i počasí. Na závěr náš postavený areál ožil v duchu cirkusového městečka z počátku století, kam jsme pozvali všechny rodiče, příbuzné i kamarády. Za pět dní totiž vzniklo na táborech množství divadla a cirkusových triků. Děti z akrobatického tábora svištěly na šálách v korunách stromů nebo žonglovaly a předváděly pozemní akrobacii a děti z loutkářského tábora přehrály na podiu v šapitó strhující kusy i za doprovodu živé hudby. Městečko zkrátka uchvátilo všechny návštěvníky a díky propojení dvou táborů bylo plné diváků i atraktivních představení.

Markéta Kratochvilová
Sdružení Roztoč, z. s.

Nový elektronický systém DaMIS

První školení v informačním systému DaMIS proběhlo online ve středu 6. října 2024.

Školením provedl účastníky David Petráž z vývojového týmu EOS, který vysvětlil krok po kroku prvotní nastavení systému, různé moduly a možnosti a zodpověděl také dotazy účastníků.

Je možno objednat demo verzi na zkušební dobu na měsíc zdarma.

Česká rada dětí a mládeže spouští nový elektronický systém pro členskou organizace

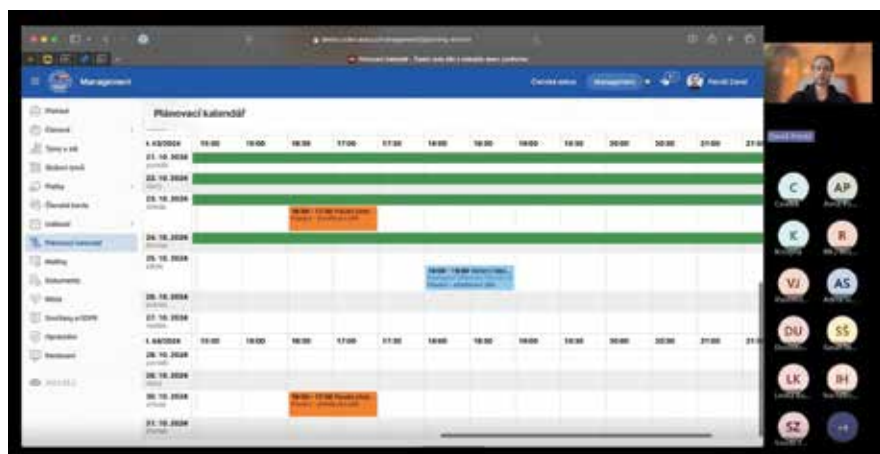
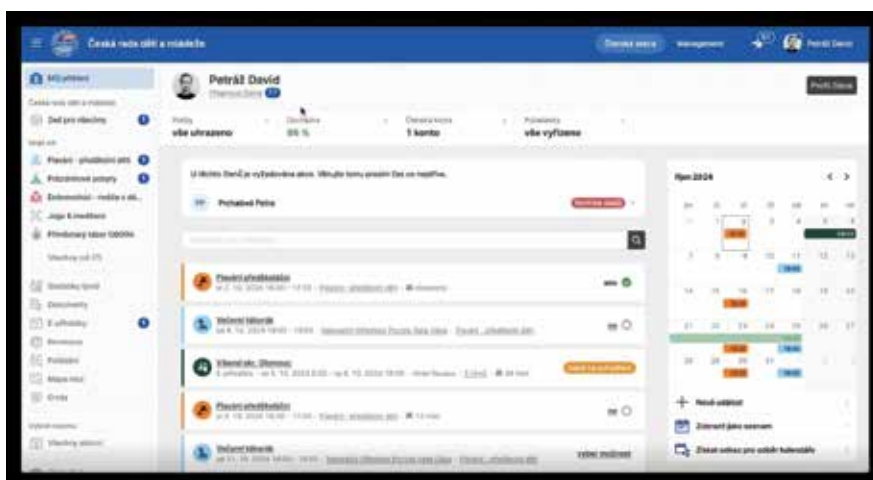
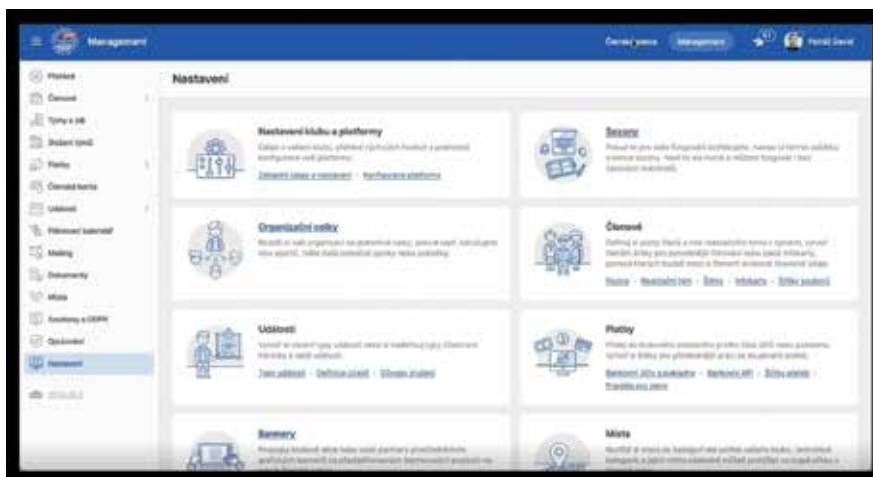
Je to šikovný nástroj pro správu členů a aktivit, plně přizpůsobený potřebám organizací dětí a mládeže.

Nový program spolkové evidence pro Českou radu dětí a mládeže na míru vyvinula firma EOS.

Co DaMIS umí?

Například:

- **Registraci členů**, kde si formulář můžete přizpůsobit podle toho, jaké informace o účastnících nebo členech potřebujete.
- Registrované osoby je možné seskupovat do týmů podle Vašich potřeb.
- Do systému lze **zaznamenávat docházku**, z které si můžete vytvořit **souhrnné přehledy, statistiku, průměry** za určité období. Členům lze také např. poslat pozvánku na akci.
- **Přehled plateb** – například na akce nebo tábory, umí i takové věci, jako připomenutí platby a rozeslání upozornění dlužníkům.
- **Kalendář akcí**, kde si můžete jednotlivé aktivity barevně odlišit.

Do systému je možné nahrát logo organizace, případně ji obarvit k Vaší spokojenosti.

Pro velké organizace je i možnost nastavení rolí uživatelů s různými právy na úpravy dat v systému.

Záznam školení je možno získat na kontaktní adrese:

Tomek Hurt,
e-mail: tomas.hurt@crdm.cz
mobil 732 374 573

–mkr–
Česká rada dětí a mládeže

pro oslíky a koně. Dále jsme vozili posekané dřevo a natírali ho.

Náš volný čas aneb cesta do Lucemburku

Víkendy na workcampech jsou vždy volné a my jsme se snažili ty dva dny využít efektivně. V sobotu jsme se vydali do Lucemburku. Lucemburk se nacházel jen kousek od místa, kde jsme byli. Byl to moc pěkný celodenní výlet. Jelikož je Lucemburk velmi malé město, tak jsme stihli všechna zajímavá místa projít. Druhý den jsme naopak vyrazili k nedalekým vodopádům do vesnice Coö.

WORKCAMP v Belgii

aneb Zamilovala jsem se do zvířat

Workcamp přináší možnost, jak navštívit novou zemi, poznat lidi z celého světa a zároveň se zapojit do práce, která má smysl.

Dobrovolnice Miša takto vyjela s INEXem do Belgie, konkrétně na farmu Le Fagotin, kde pomáhala s organizací aktivit pro děti a péčí o zvířata.

animals in Le Fagotin farm“ v Belgii. Vždycky jsem měla ráda zvířata, ale nikdy jsem si vlastně nezkusila takový druh práce, tak jsem si řekla, že je to ideální příležitost.

Práce s dětmi, zvířata i renovační práce

Workcamp trval dva týdny a každý týden jsme měli jinak zaměřenou práci. První týden byl zaměřený na děti, které přijely na farmu na příměstský tábor, a druhý týden byl zaměřený hlavně na práci se zvířaty a renovační práce.

Každé ráno jsme zahájili u ptáků, konkrétně u slepic, hus, kachen a krůt. Dali jsme jim jídlo, čerstvou vodu a posbírali jsme vajíčka. Poté jsme zaměřili ke králíkům, které jsme přemístili z klece do výběhu, a také jim doplnili potravu a pití. Následovala velmi oblíbená aktivita, a to dojení kozy. Nadojili jsme mléko a hned poté jsme šli vyrábět kozí sýr. Bylo velmi zajímavé si vyzkoušet celý proces výroby sýra od dojení mléka až po finální výsledek. Celý proces trval pět dní. Mezi další denní aktivity se řadily procházky s koňmi, poníkem a oslíky do lesa. V prvním týdnu jsme na zvířatech vozili malé děti, druhý týden jsme pouze chodili na procházky. Učili jsme se také, jak o zvířata pečovat. Ve druhém týdnu nás rovněž čekaly renovační práce v podobě sekání trávy, abychom připravili nové výběhy

Získání přátel z celého světa

K nejtěžší části workcampů vždycky patří loučení. Za ty dva týdny jsem si se všemi vybudovala krásný vztah. Sešli jsme se fajn parta dobrovolníků z Česka, Mexika, Japonska a Belgie. Kromě toho byli skvělí i zaměstnanci na farmě. Strávili jsme s nimi super chvíle. Dokonce nám řekli, že jsme kdykoliv vítáni a rádi nás znova na farmě uvidí, což nás velmi potěšilo.

Celý workcamp jsem si moc užila. Zamilovala jsem se do zvířat a jsem vděčná, že jsem měla tu možnost se naučit tolik super věcí. Je to skvělá zkušenost a ráda bych si někdy něco podobného zopakovala!

Michaela Zezulová

Podruhé na workcamp

Minulý rok jsem byla na svém prvním workcampu v Německu. Líbilo se mi to tak moc, že jsem rozhodně chtěla jet znova. Dlouho jsem přemýšlela, jaký workcamp vybrat. Nejvíc mě zaujal „Activities for children and

EUROCAMP Royal Rangers

hor evropských států. Česká výprava bydlela ve vesnici č. 7 „Rysy“, kterou sdílela s výpravami z Polska a Ukrajiny.

Program Eurocampu byl velmi bohatý a prakticky nebylo v lidských silách absolvovat všechno. Na každý den připravili organizátoři množství aktivit, od různých her a soutěží přes nejruznější semináře a další vzdělávací akce až po prosté návštěvy ostatních výprav, které se účastníkům snažily různými způsoby představit svoji zemi a kulturu. Jednou z nejpopulárnějších forem bylo samozřejmě jídlo a člověk žasnul, co všechno dokázali kuchaři vykouzlit v polních podmínkách. Vrcholem každého dne pak bylo večerní setkání všech účastníků v obří aréně, kde program probíhal anglicky s německým překladem. Den potom zakončovaly mimořádně oblíbené večerní kafetérie, probíhající až do půlnoci.

Maďarští organizátoři odvedli vynikající práci, od poskytování stravy přes

Největší mezinárodní akcí křesťanské skautské organizace Royal Rangers (RR) v Evropě je Eurocamp. Koná se jednou za čtyři roky, i když ten poslední proběhl již v roce 2016 v Polsku. Eurocamp plánovaný na rok 2020 ve Švýcarsku se totiž stal jednou z obětí pandemie covid-19 a byl zrušen bez náhrady.

Letošní Eurocamp se konal v Maďarsku, u města Veresegyház nedaleko Budapešti, kde se ve dnech 28. července až 3. srpna 2024 shromáždilo téměř osm tisíc členů RR převážně

z Evropy, ale i ze Severní a Jižní Ameriky, Austrálie a Asie.

Česká výprava na Eurocampu čítala 180 osob a program si ještě zpestřila třídním tzv. předtáborem, během kterého jsme navštívili některá pozoruhodná místa v Maďarsku, jako je národní park Dunaj-Ipeľ v ohbí Dunaje, královský hrad Visegrád, jezero Balaton nebo maďarské hlavní město Budapešť. Samotný Eurocamp se odehrával na velkém poli, kde byla vybudována řada stanových vesnic, pojmenovaných podle nejvyšších

zajištění hygieny až po bezpečnost a zdravotnickou službu, kterou garantovala maďarská státní záchranná služba. Počasí panovalo během akce nádherné, byť vysoké teploty kolem 32–35 stupňů Celsia ve stínu měly i svá rizika. Slouží ke cti zdravotnického týmu české výpravy, že se vypořádal se všemi vzniklými potížemi svépomocí. Velký podíl na tom ale měla i zodpovědnost ostatních členů výpravy, kteří vzorně dbali na prevenci, a zdravotníkům tím velmi ulehčovali službu.

Pro účastníky byl Eurocamp mimořádnou zkušeností. Navázali jsme četná přátelství s kamarády z jiných zemí a v některých případech byly vztahy utuženy i díky tomu, že část členů RR ze západních částí Evropy

využila pohostinství nás v České republice při cestě do Maďarska i zpět. Již nyní vymýšlíme další možnosti společných mezinárodních aktivit. A i nejmladší účastníci Eurocampu zjistili, jak důležité je učit se anglický jazyk. Nejpozději za čtyři roky by měli

dostat příležitost na dalším Eurocampu, který by měl proběhnout v roce 2028 ve Španělsku.

*Josef Jan Kovář – Jožka, krajský velitel
RR Jihomoravského kraje
Foto Marek Bužga*

PLNOLETÝ tábor

Přišlo mi škoda nevyužít vstřícné téma „Prázdninový mezičas“.

Asi je to pro prázdniny charakteristické, ale myslím, že o těch letošních to platí dvojnásob – tedy že strašně rychle utekly.

Naše přední hlídka v minulých letech pořádala vždy příměstský tábor a potom také ten pobytový. Letos jsme za pomoci misionářů zkusili pořádat také english camp. Prakticky ještě pořádně neskončila jedna akce, a už bylo třeba připravovat další. Já bych přeci jen rád více zmínil náš pobytový tábor. Stal se totiž plnoletým, byl osmnáctým v řadě. To je něco jako malý zázrak, a když jsme před osmnácti lety chystali ten první, těžko by někdo mohl tipovat, že jich bude tolik.

Téma toho letošního bylo cestovatelské a inspirací pro hry nám byla kniha Ladislava Zibury „40 dní pěšky do Jeruzaléma“.

Jsem si jist, že každý, kdo připravuje celotáborovou hru, to dělá trochu jinak. My to u nás, žel, už po těch letech neumíme jinak, než že se necháme inspirovat knihou a v hrách se snažíme napodobovat příhody, které prožívají hlavní hrdinové. Ti, kdo hry

vymýšlejí, vědí, kolik to dá práce a jak tenká linie je mezi tím, aby se na hru vzpomínalo v dobrém, a tím, kdy jsou účastníci rádi, že je to za nimi.

A není lepší odměny, než když hra skončí a z úst táborového mužstva znějí hesla: „Nejlepší hra tábora. Opakovat! To se vám fakt povedlo.“ Mám tu zkušenost, že se to nestává často, ale letos se to povedlo. Inspirací pro hru nám byla věta z knihy: „Po cestě mě málem sežrala smečka psů. Nezbylo mi než utéct a počkat,

až mě někdo přes jejich území svezestopem.“

Šlo o běhací hru a psy ve hře nahrazovaly hrací kostky, které určovaly, že ten který poutník může pokračovat, anebo ho vracely zpět, neboť právě byl přepaden psy. Hru jsme museli opakovat několikrát a věřím, že zdomácní i v průběhu roku v naší oddílové činnosti.

Tábor jsme si užili i díky počasí, které jsme měli výborné a často jsme si mohli připadat jako cestovatel Zibura, když procházel Tureckem a Izraelem. Jsme vděční za zážitky z letošních prázdnin a těšíme se na ty další.

*Milan Trávníček
velitel 63. přední hlídky Royal Rangers
v Konstantinových Lázních*

SESTŘI, na sál...!

Hlášky a zážitky z táborů Dorostové unie

„Díky za příměšťák. Děti jsou nadšené. Dokonce je doma nemusím nutit k večerním modlitbám před spaním,“ nechala se slyšet jedna maminka s úsměvem.

V létě proběhly stovky táborů pro děti v celé ČR. V Dorostové unii jsme jich napočítali celkem 45. Táboře patří mezi důležité události v roce, možná ty nejdůležitější v kontextu celoroční práce s dětmi.

Vedoucím se daří na táborech připravit „nezvyklé“ zázemí. Řada z nich se snaží o sofistikované vynálezy, třeba aby tam byla tekoucí voda. Na jednom takovém táboře umístí tisícilitrovou nádobu na vodu na horní louce, kam je snadný přístup autem. Stovky metrů dlouhou hadicí pak svádějí vodu na dolní louku, kde vodu rozvádějí do sprch a umýváren. Sice je třeba táborníky k mytí trochu nutit, ale nikdo nepohrdne teplou tekoucí vodou. Skoro jako doma, že?

„Sestři, na sál...!“ křičí na děti hlavní zdravotník, David z Brna. Malí zdravotníci se zakrátko seběhnou, aby pomohli zraněnému, a zároveň si splní skautskou odborku „Zdravotník“. Pod dohledem zkušeného vedoucího děti vyndávají třísky, ošetřují drobná poranění nebo vytahují klíšťata. Jak vytahujete klíšťata vy? Český červený kříž doporučuje vytáhnout je pinzetou a vydezinfikovat ranku. Naopak nedoporučuje kroucení a dušení klíštěte mastí.

Jirka, mladý Opavák, absolvent Rádcovské 2024, napsal: „Náš letošní tábor na téma Pán prstenů byl z mého pohledu jeden z nejlépe provedených táborů, jaké jsme kdy měli. Napomohla tomu výborná souhra všech vedoucích a neskutečná Boží přítomnost. Jako ten nejvíce srdceryvný moment musím určitě zmínit závěrečnou výzvu k přijetí Ježíše do svého života, jíž se ujaly všechny děti na táboře.“

Pán prstenů rozhodně patří mezi nejzajímavější tábořová témata. Děti milují příběhy a díky nim lépe rozumí duchovním principům. A když vedoucí připraví dobové kostýmy, rekvizity všeho druhu, opravdové luky a meče pro případ bitvy, děti se v tu ránu ocitají v jiné realitě. Díky tomu celému „divadlu“, si táborové děti uvědomují daleko víc věcí. Právě pro tyto momenty se vyplatí náročná příprava.

Do posledního detailu, tak připravuje tábory Prochy z Benátek. RealityShow EXIT[us] popsal takhle: „Hra byla postavena tak, aby hlavní výhru vyhrál jednotlivce a úplně všichni měli stejnou šanci, bez nějakých super schopností. Každopádně si děcka vyzkoušela sílu svého přátelství, ať

už hráčsky – kdo proti komu nepůjde, i když to pak hra vyžadovala –, tak i potom po hře, tím, že tam nepanovala závist, msta atd. Hry jsme měli dvojího druhu, individuální psychologické a pak týmové akční. Zároveň jsme měli duchovní programy na téma 7 smrtelných hříchů.“

Taby z Liberce měl velkou radost z mladších vedoucích (14–17 let). Taby napsal: „Letos byl tábor o nich. Oni udávali tempo a chystali ho. Jako hlavní vedoucí jsem byl v pozadí a spíše jako podpora. Když jsem viděl poslední den u stolu při jídle spokojené a šťastné děti a mezi nimi rozseté mladší vedoucí, nemohl jsem jinak než děkovat Pánu Bohu za to požehnání, které nám dává.“

Kulíšci, prvostupňové děti z libereckého klubu, pozvali na tábor své kamarády, kteří byli též nadšení. Taby si přeje, aby se pozvaní kamarádi mohli zapojit a poznali hlouběji Krista. A připojuje další podnět k modlitbám. Na příští rok si přeje „vlastní“ tábořiště, kam by jeli oba dorosty na tábor hned za sebou.

„Na dorostovém táboře s Chýnovem jsem byl tento rok potřeť. První rok jsem vůbec nevěděl, do čeho jdu. Nikdy předtím jsem na dorostovém táboře, ani jako dítě, nebyl. Druhý rok jsem se musel přemlouvat, abych opět jel. Kromě spousty zážitků mě tam totiž čekalo i hodně práce, ve které jsem si vůbec nebyl jistý. Nikdy jsem se pořádně neučil, jak rozdělat oheň nebo jak uvázat hamaku, aby pevně držela. Na táboře se ode mě očekává, že půjdu dětem příkladem, a přitom bych se od nich sám mohl učit. Snažím se být dětem nablízku a podporovat je. Někdy – častěji, než bych chtěl – ale musím přiznat, že nevím, jak problém vyřešit, a pošlu děti za jiným vedoucím. I tento rok jsem tušil, že mě čeká spousta věcí, ve kterých si nejsem jistý. Přesto jsem se tentokrát na tábor těšil a žádné přemlouvání nebylo potřeba. S pravidelnými účastníky, dětmi i vedoucími, jsem si vybudoval moc hezké vztahy. S každým dnem na táboře jsem více vnímal zapálení účastníků pro společnou práci a pro tvoření moc hezkého prostředí. Moje role mi v tom všem připadala naprosto zanedbatelná. Z tábora odjíždím s prohloubenými vztahy s mnoha účastníky i s Bohem.“

Děkujeme všem lidem, kteří zorganizovali tábory pro děti.

Josef Kostecký
Dorostová unie

Tábornické léto: ČAS DOBRODRUŽSTVÍ!

Během letošního léta se přes tři tisíce nadšených a po dobrodružství dychtících tábornic a táborníků zúčastnilo letních táborů, které pořádalo přes pět desítek klubů, osad a oddílů sdružených v České tábornické unii (ČTU).

Doba letních prázdnin nabízí dětem zažít taková dobrodružství, na která při školním shonu nemají jinak čas. Náplně celotáborových her, které doprovází většinu našich táborů, děti zaručeně chytanou a vtáhnou je do děje. Největší odměnou pro vedoucí je, když se dětem na konci tábora nechce jet domů.

Česká tábornická unie

Mezi stálicemi celotáborových témat zcela jasně stojí na prvním místě Harry Potter a další fantasy příběhy jako Karlík a továrna na čokoládu či Zaklánač. Programoví vedoucí rádi připravují i celotáborovky s historickými tématy, jejichž cílem je mimo jiné zábavné a nenásilné poznávání a objevování tehdejšího světa – například doba českého krále Rudolfa II., starověké Řecko se svými bohy nebo kultura dávného Egypta.

Na táborech samozřejmě nechybí koupačky, učení se tábornickým dovednostem jako rozdělávání ohně nebo poznávání rostlin, večerní hra na kytaru u plamenů táborových ohňů a spaní ve stanu či v tee-pee. Děti zároveň absolvují služby v kuchyni, kdy mají možnost učit se přípravě stravy a dalším pomocným pracím v kuchyni. Budují si tím samostatnost a také vědomí, co všechno stojí za provozem tábora. Pomáhají mazat chleby, čistit a krájet zeleninu, mýt

táborové nádobí a udržovat pořádek a čistotu v kuchyni. Někdy to může být docela výzva, protože ne všechny táborové kuchyně se podobají těm z domova – někde se vaří na kamnech a někdy jde o polní kuchyň.

Velký respekt vyjadřuje naše unie těm, kteří tábory připravují. Vedoucí,

instruktoři, zdravotníci, hospodáři a další pomocný personál každoročně s nadšením a velkým srdcem pečují o děti na táborech. Mnoho z nich si na dobu tábora bere dovolenou, a věnuje tak svůj čas ve společnosti často nedostatečně oceňovanému dobrovolnictví. Tomu se věnují i během roku při celoroční činnosti a přípravě programu táborů, do kterých se pouštětí nezřídka několik měsíců před vypuknutím táborů. K tomu, aby se o děti kvalifikovaně postarali, vedoucí a instruktoři absolvují řadu školení (zdravotnické, vedení dětského kolektivu apod.)

V polovině září ČTU pořádá každoročně tradiční Setkání v lesích. Je to forma poděkování všem dobrovolníkům, kteří v klubech, osadách a oddílech vychovávají příští generace. Tábornice a táborníci z celé republiky zde zavzpomínají na léto, vymění si své zážitky a zkušenosti, odpočinou si a načerpají síly do dalšího školního roku.

*Josef Falta a kolektiv
Česká tábornická unie, z. s.*

JAK jsme si oplachtili PRAMICE

Když jsme před dvěma lety konečně pořídili čtvrtou pramičku, nadchl nás na celostátním srazu vodních skautů Navigamus pohled na plachetníčky, které brázdily půl dne celé jezero, Proč nemáme taky plachty? Ale když ony jsou tááák moc drahé...

Je leden 2024. Hlavní kapitanát vodních skautů nechává šít plachty... a nám zbyly nějaké peníze od štědrých rodičů, vyšel nám i projekt. V loděnici už máme stěžeň, jednu káču a nedokončené kormidlo. A v oddíle osm starších skautek a skautů, kteří už něco dokážou. Zvládneme stavebnici? Ta je o moc levnější, ale bude to chtít spoustu práce...

Maminka vložila telegram do červené obálky a podala jej Rogerovi. Jak tam stál zakotven, dala mu pěknou pusku a řekla: „Večeře je v půl osmé, ani o minutu později!“

„Rozkaz, pane,“ odpověděl Roger a zaručoval, jako by vytahoval kotvu. Pak se otočil, a pustil se v obloucích zase zpátky po louce. Maminka se rozesmála. „Hola, lodi!“ zvolala. „Když jsi běžel nahoru, měl jsi vítr proti sobě, ale teď máš vítr příznivý, nemusíš už křížovat.“

„To je pravda,“ souhlasil Roger, „mohu plout jako pták.“ Roztáhl paže jako plachtoví a rozebhl se...

Bylo to perné jaro. Vyzvednout všechny dílky takeláže u Hvězdáře, naučit se u Bobra v dílně zacházet s nářadím. Kdo držel někdy v ruce rašpli, vrtačku, brusný papír? Kdo už někdy lakoval dřevo? Vždyť ve škole je předmět „dílny“ víc než třicet let zrušený. Učíme se za pochodu. Někdy i chybami. Slepit desky pod stěžeň, zakulatit rohy, obrousit hrany. Po první vrstvě laku jsme zjistili, že jak se natěrači zapovídali, lak stékal na rubovou stranu v hojných kapkách, které jsme příště museli ztvrdle obrousit... Když se posunula šablona, nadúličkovaly se budoucí dírky na špatná místa – a celá hlava stěžeň se dělala znovu.

Zároveň s postupující prací klíčil ale další nápad. Když máme plachetnice,

přece nebudeme v létě na suchozemském táboře!

Když se sourozenci první večer po příjezdu na statek, kde maminka najala letní byt, rozhlédli dolů, spatřili před sebou jezero, široké jako nějaké vnitrozemské moře. A na tom jezeru spatřili ostrov...

Vyvrtat, zkosit hrany, další vrtání, broušení pilníkem, leštění ocelovou vatou, znovu a znovu. Vytrvalci se střídají na pracovních schůzkách, v klubovně to voní lakem... Konečně, první loď je komplet. A druhá... jenže času je zoufale málo! Koncem dubna chceme jet na SkaRe 2024 – skautskou regatu, závod skautských oplachtěných pramic..

Sháníme vlek na loď, pojízdná dílnička jede s sebou. Dvě lodě naše a dvě půjčené pro čtyři družinové posádky. Naši jachtařští nováčci hltají každé slovo, každou radu, kterou jim dávají zkušenější kamarádi z jiných oddílů. Snad pochopili, co dělat s kormidlem, co s plachtami, jak vyvažovat loď, ale pravidla závodu už jsou na ně moc. Navíc zrovna první den fouká až až.

„Zprávy?“ zeptal se John, když spatřil telegram.

„Je to odpověď od tatínka,“ hlásil Roger. „Říká ano, a to ano platí i pro mne, když budu poslouchat rozkazy a když mne se Zuzanou vezmete. A když platí pro mne, tak platí určitě i pro Titty.“

John sáhl po telegramu. „Přečti to nahlas,“ přála si Zuzana. John četl: **RADĚJ SE UTOPIŤ NEŽ BÝT ŇOUMA. JESTLI NEJSOU ŇOUMOVÉ, NEUTOPÍ SE!**

Záchranný motorový člun vleče ke břehu jednu z lodí, na palubě má

V loděničce pod statkem kotví maličká plachetnice Vlaštovka a mohli by si půjčit i velkou těžkou veslici. Ale jak jednou někdo přičichne k plachtění, už se mu do veslování nechce...

Tábor jsme letos měli u jezera. Tedy – u velkého rybníka. Uprostřed se zelenal ostrov, a na hladině se pohupovaly čtyři plachetničky. Jen Vlaštovky a Amazonky z knihy s námi nemohly, měly potíže s domorodci. Ale nechaly nám vzkaz, kde najdeme něco z jejich vybavení... ☺

*Michala K. Rocmanová
170. oddíl vodních skautů
Ze-Hnje-She-Kha, Praha*

Úryvky kurzívou v textu jsou citace z knihy Arthura Ransomeho Boj o ostrov, v překladu Zory Wolfové

zmáčenou posádku – našich Bobrů. „Už nikdy, nikdy, nikdy nechci na plachetnici!“ vzlyká jedno z děvčat a třese se zimou. Za chvíli se vrací další naše mokrá družina. Z pádel a uzlováčků stavíme sušák na prádlo a všichni se odhodlaně vracejí na loď.

Jestli nejsou řoumové, neutopí se!

Během jara se naši starší sešli více než dvacetkrát, než mohly poprvé všechny čtyři hotové plachetnice vyplout. Dokázali to!

Pohádky NARUBY

Téma našeho letošního tábora neslo název „Pohádky NARUBY“. Už několik let se totiž snažím vybírat celotáborové náměty v netradičním nebo méně známém duchu. Pro tvorbu dobrých her a rekvizit, jakož třeba i divadelních příběhů potřebuji něco neotřelého, a tak nemám ve zvyku kopírovat témata, jako Harry Potter nebo Piráti z Karibiku (ačkoliv jistě i v tomto duchu mohou být tábory úžasné). Jen by mě to tak nějak bavilo méně, kdybych si nemohla všechno vymyslet úplně od píky.

A tak se v lednu letošního roku zrodila myšlenka přepsat známé pohádky a jejich příběh přetočit vzhůru nohama. Vznikla tak například pohádka o Červené bambulce, což byla zlá holčička s červenou čapkou, která do-

šla k nápravě až po střetu s hodným a spravedlivým vlkem Robinem, nebo například pohádka o Fredovi a Dioře, zlobrech ukrytých ve Věži osamění, kteří čekali na záchranu skupiny lorda Farquaada.

Pohádku s původním námětem Shreka jsme měli na pořadu hned třetí den tábora a moc ráda vzpomínám na hru, kterou děti pro záchranu nešťastné dvojice zlobrů sehrály. Máme vždy čtyři skupinky dětí, které soutěží pod barvami: modrá, zelená, žlutá a červená. Ke každé družině patří také dva vedoucí, obvykle muž a žena. Pro tuto hru jsme losem spárované vedoucí poslali schovat se do přístřešků v lese, které si den předtím děti postavily v rámci jiné soutěže. Úkolem dětí bylo vysvobodit zlobra i zlobryni ze svého týmu vhozením deseti papírových koulí do jejich koše. Bylo však

nutné dávat si pozor na svůj „ocásek“ (život), který mohl být hráčům ukraden protivníkem z jiného týmu.

Hru jsme hráli na dvě kola, neboť bylo nutné mírně poupravit pravidla tak, aby hra dostala správný náboj řádné „bojovky“. Já jsem na celé dění dohlížela především skrz hledáček svého fotoaparátu (který jsem slavnostně vytáhla asi po dvou letech) a povedlo se několik fotek, ze kterých číší energie a radost ze hry.

Velmi mě těšil zápal, se kterým se děti plížily lesem, aby našly a zachránily vedoucí z Věže osamění.

Navzdory tomu, že vymyšlení bojovky není moje silná stránka, mám radost z toho, jak dobře se hra povedla.

Děti se dokonce o této hře zmiňovaly ve svých oddílových kronikách, což mi udělalo tu největší radost.

*Eva Drdlová
hlavní vedoucí a předsedkyně spolku
Duhové prázdniny, z.s.*

Na Divokém ZÁPADĚ

Byl podvečer dne 14. července 2024 a u Hotelu pod Šaumburkem se začala sjíždět auta. Z nich začali vystupovat děti a rodiče s kufry a batohy. Ptáte-li se, co to znamenalo, tak odpověď je jednoduchá: zrovna tam totiž začínal pionýrský tábor PS M. Očadlíka Holešov. Pro některé byla tato chvíle těžká, znamenala totiž rozloučení s rodiči. Pro ty, kteří na táboře byli už po několikáté, to ale znamenalo setkání s kamarády, s nimiž se třeba celý rok neviděli. Pak jsme se vydali do tábora.

PIONÝR

Každý rok je téma tábora jiné. Loni například šlo o indiánské téma, předtím za námět posloužil třeba Malý princ nebo kouzelnická akademie. Letošní téma znělo Stíny Divokého západu, proto nás taky hned po příchodu do tábora přivítal tamní šerif a Tornádo Lou a ti nám představili čtyři společnosti, do kterých jsme se posléze rozdělili.

Letošní tábor byl rekordně naplněn: celkový počet činil 47 dětí! Po rozdělení jsme se ubytovali a šli na večeri do srubu/Saloonu – tam jsme po celých 14 dní jedli či hráli hry, když bylo ošklivé počasí. Večer jsme strávili u slavnostního ohně s táborovými písničkami. Když už jsme si mysleli, že půjdeme spát, zaskočila nás výprava do lesíku nad táborem, kde jsme se seznámili s legendární postá-

vou Divokého západu a naším vzorem – byl to Buffalo Bill. U jeho hrobu jsme slíbili, že naše firmy budou na západě prosperovat a že pořádně zbohatneme...

První týden jsme se navzájem ještě seznamovali. Museli jsme si rovněž vyřídit tzv. povolení Bílé karty o pobytu ve Lhota City (tak se nazývala naše táborová vesnice), nabatkovat trička do týmových barev, vymyslet pokřik, bunkr, schránku, kam jsme později dostávali vzkazy s úkoly... Zároveň jsme se již účastnili Dřevorubecké olympiády – to je, jak již název napovídá, soutěž jednotlivců v oblasti dřevařské. Např. sekání na přesnost, řezání na čas nebo třeba závod s kolečky naplněnými poleny.

Čekala nás také výprava do nejbližšího města – do Podhradní Lhoty. Tam jsme museli kontaktovat šerifa (starostu), udělat dobrý skutek a doplnit zásoby v místním obchůdku. Také jsme hráli hry jako Poznej sílu kolektivu, Sazka anebo Ringo. Po celou dobu tábora bylo možné někoho vyzvat na duel – duely se konaly po večerním nástupu.

Druhá půlka tábora byla také zajímavá. Vyšli jsme si na Kelčský Javorník. Každý den byla nějaká vyhláška a každý tým měl speciální tajný úkol, měli jsme spoustu návštěv (sokolník, hvězdář, kovář, westernová kapela...) a spoustu zážitků. Zažili jsme různé hry, které procvičily naše tábornické dovednosti, rýžovali jsme zlato, tančili jsme indiánský bojový tanec a zúčastnili jsme se také Táborové olympiády. Na závěr tábora nás také čekala Kovbojská maturita – závěrečné zkoušky z kovbojských dovedností, jež jsme se naučili v průběhu tábora.

Poslední den jsme šli na výlet až do muzea v Rajnochovicích, jmenovalo se to Rajnochovická lesní železnice.

A když jsme se večer utrmácení vrátili do tábora, čekala nás slavnostní večeře a vyhlášení vítězů celotáborové hry.

Poslední den jsme se balili, rodičům jsme předvedli naše pokřiky a divadelní představení na motivy filmu Limonádový Joe. Na úplný závěr tábora nesmělo chybět sundání vlajky za doprovodu české hymny. Věřím, že jsme si udělali plno nových zážitků a že budeme na tento tábor vzpomínat jen v dobrém. Chtěl bych moc poděkovat všem dospělákům, kteří se podíleli na přípravě tohoto skvělého tábora. Poděkování si

zaslouží všichni vedoucí, kuchařky a další provozní pracovníci tábora.

Nesmím také zapomenout poděkovat všem těm, kteří se podílí na budování tábora a zajištění celého provozu, což není vůbec jednoduché.

Poděkování si zaslouží také rodiče, kteří tábor podporují. Děkuji též všem sponzorům, městu Holešov, Zlínskému kraji a velký dík si zaslouží obec Podhradní Lhota za vstřícnost a spolupráci.

Tak zase za rok, tábore, čau.

Michal Koblížek, táborník
Pionýrská skupina M. Očadlíka

Prázdniny NA KONI

Příměstský tábor v Pacetlukách pro děti z TYMY

I letošní prázdniny připravilo Středisko volného času (SVČ) TYMY ve spolupráci s paní Vladkou Caletkovou příměstský tábor „Prázdniny na koni“, který se konal ve stáji Caldi Pacetluky. Děti si vyzkoušely týden pečovat

o koně, např. je hřebelcovat, čistit jim kopyta, nasadit jim ohlávku. Nechyběly vyjížďky do okolí a vedení koně na jízdárně.

kterém se používá Hobby horse kůň a napodobují se pohybové sekvence podobné těm v parkurovém skákání nebo drezuře, pozn. red.) jiné tvořily překážkové dráhy a snažily se je zvládat.

Dále děti batikovaly trička, tvořily ozdobné náramky a přívěsky, navštívily vagonek u Trhlíků, kde se na mini trati povozily. Za to děkujeme panu Trhlíkovi.

Týden v Pacetlukách utekl jako voda a na závěr děti zavedly své rodiče do stáji ke koníkům.

Velké díky si zaslouží stáj Caldi Pacetluky – poděkování paní Vladce Caletkové, díky také patří Evě Rudolfové za vedení tábora.

Děkujeme také obci Pacetluky za prostory, které nám poskytla.

Jarmila Vaclachová
ředitelka SVČ TYMY

Další táborový program probíhal na výletišti v Pacetlukách, v prostorách obce a SDH (sdružení dobrovolných hasičů, pozn. red.) Pacetluky. Některé děti se seznámily s Hobby horsingem (atletický koníček, při

Kolmo Nepomuk 2024

První srpnový týden se odehrálo Kolmo Nepomuk 24, kam vyrazilo 17 cyklistů i necyklistů (od kojence po skorodůchodce). Na programu bylo poznání kraje od Blatné až po Plzeň. Někdy i cesta na kole je cíl, jindy slouží k dopravě na zajímavé místo. Pokud nestačilo kolo, popojeli jsme si vlakem. Seznámili jsme se s historií i se současnou výrobou Staroplzenec-kých bublinek a plzeňského zlatavého moku. V tomto kraji je zámek vedle zámku. Navštívili jsme Horažďovice, Blatnou, Lnáře, hrad Radyni a další. Počasí si s námi trochu hrálo. Jak jsme si sedli na kola, zmokli jsme, ale neodradilo nás to a zkusili to znovu.

LÉTO u tomíků

Letos... Horehroní 24

Prázdniny u tomíků již tradičně odstartovala akce s názvem Letos... Horehroní 24, které se většinou účastní zejména ti, co již leccos pamatují. Cílem bylo prochodit přírodu a navštívit památky středního Slovenska. Zkusili jsme Horehronské cyklodrezíny – kombinace dvou jízdních kol, poháněných „železniční vozík“ na Čiernohronské lesní železničce. Objevili jsme tajemnou Jeskyni mrtvých netopýřů, seznámili se s důlní historií Banské Štiavnice, vykoupali se v průzračné vodě „tajchu“. Poznali jsme historii i současnost kremnické mincovny, zdolali vrcholy Nízkých Tater, historii Zvolenu, Banské Bystrice, Trnavy. Vyrázili jsme až k maďarské hranici na zřícenině Šomoška a Fiľakovo. Týden za nádherného počasí utekl jako voda.

Letní tábor Janov

Kvůli organizačním a bezpečnostním událostem jsme museli narychlo změnit plán ze sjezdu Berounky na turistiku v Jizerských horách. Nakonec vyrazilo skoro 20 nadšenců směr Janov nad Nisou, kde jsme se ubytovali v krásné chaloupce a prochodili jsme si další kus tohoto kraje. Postupně se nám začíná zaplňovat mapa rozhleden, hradů a zámků, kopců, lesů a luk

Libereckého kraje. Kromě hraní všemožných her, turistiky, vaření, pečení jsme samozřejmě navštívili několik koupališť. Počasí si s námi celý týden docela hrálo, takže se nám chladná voda náramně hodila. Během tábora jsme našlapali v horách skoro 100 km. Můžeme doporučit návštěvu výroby dřevěných hraček Detoa, rozhlednu Heřmanice, Nisanka, Bramberk a jeden z nejhezčích hradů a zámků Frýdlant.

Dolomity 2024

Plynule navazující srpnovou akcí byly Dolomity, kam vyrazilo přes 40 účastníků. Letos byl týden v Itálii pěkně horký. Většina účastníků zájezdu přijela domů do čokoládova opálená. Co se vypotilo na slunko, se muselo na horských útočištích zvaných *rifugio* v podobě italských nápojů řádně doplnit. Městečko Tesero nám bylo dobrou základnou a trochu se během týdenního pobytu otřásl v základech. Lanovky nám dost pomohly, ale někdy jsme museli sami šlápnout do pohorek a vyfunět pěkné převýšení. Na ferratě Bepi Zac se nám rozprostřela parádní panoramata okolních masivů a cesty frontových

linií 1. světové války s tunely. Výšlap na chatu Torre di Pisa (2.671m) v Latemarském masivu a okruh kolem nám ukázal celou krásu Dolomit i pravý dolomitský suťový sestup. Poslední tečkou byl svižný výšlap na Weishorn.

Pacovské prázdnění – Pirátská výprava

Poslední akci o prázdninách uzavřelo Pacovské prázdnění, které je určené pro nejmenší členy i nečleny oddílu. V sobotu 17. srpna v odpoledních hodinách čekala parta pirátů na nové

členy své posádky, a to na podsadovém tábořišti zvaném „Na Sluneční stezce“. Po vyložení bagáže a ubytování se ve svých kajutách začalo seznamování, rozdělování do posádek a loďstev, ve kterých se trénovaly pirátské dovednosti. Během táborového týdne všichni zvládli pokořit Strážišťe a jiná důležitá místa v okolí. Trénovali mrštnost, běh, obratnost, vytrvalost, trpělivost a hlasivky. Ty nejčastěji u večerního ohně v doprovodu kytary. Odvaha byla posilována nočními hrami a hlídáním, vodními bitkami, faktorem hnusu, výpravou po hadici a v neposlední řadě i silnou

bouřkou, kterou si ale nenaplánovali vedoucí... Důraz při hrách byl kladen také na paměť a orientaci v přírodě. Mrštnost prokázali piráti na hřišti v Bratřicích. Svou kreativitu a zručnost ukázali mimo jiné i při stavbě námořních lodí. Na konci celé táborové hry nemohlo samozřejmě chybět hledání pokladu. Ti nejbystřejší si našli táborovou placku s drahým kamením a bednu plnou zlata. Celý týden byl ukončen řádným ceremoniálem u táborového ohně. Byl to krásný týden HOHOHO!

Karolína Ziskalová

příjemná byla návštěva Papui Nové Guineji, kde jsme strávili noc v pralese bez spacáků, jídla a jiných samozřejmostí naší civilizace. Zachránil nás ale úprk do Švédska a jejich pověstné švédské stoly. Alžír nás vyškolil v jízdě na velbloudech a ve schopnosti být ve střehu před zlodějíčky na exotické tržnici. Posledními státy naší předlouhé cesty byla Velká Británie a Brazílie. V tom prvním jsme si užili vrcholového sportu, v tom druhém jsme to pořádně roztočili na karnevalu v Riu.

Tábor V POHYBU

Strávili jsme jej na krásném tábořišti v Hoštejně a prožili dva týdny v pohybu. Putovali jsme ze státu do státu, z kontinentu na kontinent a všude jsme okusili něco z tamějších zvyků, historie či událostí. Bylo to vzrušující.

Postupně jsme navštívili Monako, tam jsme se postavili na start Velké ceny, Francii, kde jsme všemi póry

nasávali výtvarné umění a sami si jej zkusili, v Nepálu jsme po nemalých útrapách zdolali Sagarmáthu, horu nám známou jako Mount Everest. V USA jsme natočili několik oscarových filmů, o kterých zajisté ještě uslyšíme, v Kanadě jsme během sklizně javorového sirupu zavařili Sugar machine, velice zajímavý kanadský vynález. Poté jsme si prošli čínskou Hedvábnou stezkou, ze které jsme si přinesli užitečný suvenýr; už méně

Putováním po světě jsme získávali cenné zkušenosti a poznatky, které jsme hodlali využít v závěrečné zkoušce. Jaké zkoušce? No přece té, které nás vystavil cestovatel Robert Krotčild, a jejíž úspěšné vykonání by nám podle závěti zajistilo vydání popisů míst se světoběžníkovými poklady.

Pod dohledem notáře jsme se zkouškou horokotěžko prokousávali, a nakonec jsme ji zvládli! Poklady jsme si vyzvedli a teď zdobí naše domácnosti. Tak zase za rok!

TOM Zlaté šípy
Valašské Meziříčí

MEDVĚDÍ STOPA v televizi

Reportáž z tábora holešovských tomíků ve Zprávičkách

Když ráno štáb ČT dorazil, stálo 15 nahastrošených skřetáků nahoře u aut. „Dobrý den, tak jsme tady. Dáte nám pět minut a vrhnem se do toho...“

A jak to na táboře u břehu říčky Smutná pokračovalo...?

Jakmile byli chlapi připraveni, Jonáš (skřet, velitel útoku) se pustil do předbitevního brífinku: „Skřetí tlupa od záchodů se přesune na místo ve složení: Koky, Šimon, Thomas. Další útok povedeme od cisterny...“ Vedení této skřetí porady už kameraman natáčel a nutno podotknout, že pěkně zblízka. Nervozita! Štáb natočil celou MEGAbitvu. Skupina hrdinů musela uchránit ženy, děti,

kuchařky a jídlo v táboře. A pozor: Skřeti si z bažin dotáhli tajnou zbraň: jeskynního trola. Přivázali ho na lano,

do pazour mu strčili sekeru a vypustili ho mezi bojovníky. Zatímco probíhaly tvrdé boje, pan zvukař stál u první podsady a v klidu si chroustal tatrunku. Měl ohromné štěstí, že si ho žádný ze skřetů nevšiml, protože by mu beztak uhrzl tatrunku i s celou hlavou...!

Napínavé scény musíte vidět! Pustte si reportáž ve Zprávičkách ze středy 3. 7. 2024. Tomíci jsou hned jako první.

<https://www.ceskatelevize.cz/porady/10265744641-zpravicky/224411000160703/>

TOM Medvědí stopa, Holešov

Vítejte v JUMANJI

Léto skončilo a my můžeme uzavřít další prožitý školní rok. Letos jsme táborové dobrodružství prožili v přítomnosti Spencera, později archeologa Dr. Hořana Bravestona, Chládi, později zoologa Franklina Mouse Finebara, Britany, později kartografa prof. Shelly Oberona a Marthy, později Ruby Roundhouse, známé též jako zabijáka mužů, kteří se hned dostali do velkého problému – a my s nimi.

Vtáhla je totiž stará počítačová hra Jumanji, a protože jsme jim chtěli pomoci, začali jsme hrát hru také. Hned v úvodu jsme se dozvěděli, že byl ukraden klenot, který je nutné vrátit na své původní místo. Začátek byl hodně hektický, ale nakonec se ukázalo, že všichni čtyři, kteří se převtěli do herních avatarů, se stali skvělými průvodci. Kromě běžných táborových činností, jako je práce se dřevem, spaní pod širákem, vaření, ranní koupání v nedaleké nádrži nebo opékání špekáčků, jsme si vyzkoušeli výrobu autíček na míru, noční plavbu pro plod jumanjiovníku, první pomoc na modelových situacích, vyřezávání

s pomocí dlát a nožů, a také jsme se učili hrát skupinově na bubny.

Celou hrou nás provázela krásná deskovka, která nám poodhalovala další level, stejně tak jako nástěnná mapa, která se nám postupně odkrývala. Každý jsme si kromě skvělých zážitků, špíny za nehty a úsměvu od ucha k uchu odvezli také jedinečné osobní ocenění v podobě moudré sovičky, která v noci svítila. V závěrečném levelu jsme pak konečně dostihli a porazili právě pomocí jumanjiovníku Jürgena Ukruťného, umístili klenot zpět do totemu a po zakřičení slova JUMANJI se vrátili zpět domů.

Za oddíl TOM Poutníci
Libuše Kadlec Latrová – Bláta

KRÁL je mrtev...

...ať žije král!

Letos jsem navštívila pohřeb krále. Na zámku v Bravantících u Ostravy. Právě úmrtím panovníka začínal příběh zážitkově-dobrovolnického tábora základního článku Hnutí Brontosaurus Chudák Svišť.

Dvacet mladých lidí přijelo na týden do Bravantíc nejen řešit královské intriky, ale taky pomoci bravantickému zámku, který se pomalu, ale jistě vzpamatovává z předešlého chátrání. Jsem na pozici koordinátorky programu Prázdniny s Brontosauřem poměrně krátce, a tak se snažím poznat osobně co nejvíc organizátorů a táborů. Přijela jsem na návštěvu hned první den tábora večer, kdy účastníci teprve přicházeli z nádraží. Strastiplnou cestou došli právě včas na pohřeb, který jsem organizátorům pomohla chystat.

Nebožtíka ze spacáků a dek a s míčem místo hlavy jsme uložili na lůžko ze dvou laviček a přikryli bílým prostěradlem. Zní to nudně, že? Když král do-

stal na svou poslední cestu svůj meč i korunu a kolem něj jsme v bráně bravantického zámku zapálili svíčky, výsledek byl poměrně impozantní. Jak všichni víme, svíčky fungují vždycky.

Účastníci se přišli mrtvému králi poklonit, přinesli spontánně natrhané kytice a jeden z účastníků zazpíval kráľi starou modlitbu. Setkali se s truchlící princeznou a jejím bratrem, a když nadešel čas, odevzdali krále poslednímu odpočinku.

Jak intriky o trůn dopadly? To už jsem se nedozvěděla, protože jsem další den potřebovala pokračovat dál.

Zato jsem se společně s účastníky ještě stihla setkat s předsedkyní spolku v obci Bravantice, který se zasazuje o záchranu bravantického zámku. Z paní přímo sálal zápal pro věc a taky vděčnost, že tam brontosauři už několikrát přijeli a že se za ten týden s opravami zámku a kultivováním zámeckého parku zase pořádně pohne. Zároveň jsem měla možnost povídat si s účastníky. Oceňovali „klasický brontosauř“ koncept zážitkového tábora s programem a příběhem kombinovaným se smysluplnou a pestrou dobrovolnickou prací.

Někdy si říkám, kdo pro koho to vlastně dělá?

Lidé pomáhají zámku – a zámek pomáhá lidem.

Záchranná stanice Pasíčka

Další z táborů, na které jsem se jela podívat a „nachytit“, byl Kimuri XVII. Co znamená slovo Kimuri jsem se nedozvěděla, zato jsem si poslechla spoustu příběhů zvířat, o která se starají na záchranné stanici Pasíčka. I Kimuri patří již k tradičním brontosauřím táborům. Rok co rok se sjede zhruba dvacítkou mladých lidí na zá-

chrannou stanici, kde pomáhají tvořit zázemí pro zvířata, ošetřují je a zkrátka dělají, co je kde potřeba. Po práci nechybí zážitkový program.

Moje návštěva na Pasíčkách se trefila zrovna do počáteční exkurze po záchranné stanici, kdy jsme si prošli zvířecí expozice a poslechli příběhy zraněných, týraných nebo nechtěných zvířat, která našla na stanici svá útočiště. Pro mě osobně byla spousta z historek doslova neuvěřitelná. Některé věci mi hlava nebere.

Pracovník stanice vyprávěl skoro detektivky (nebo horory?) o překupnických šelem a dalších zvířat, kteří jsou sice odsouzeni, ale umějí rozsudek obejít. A týrají další živé tvory dál. O lidech, kteří si nerozváženě pořídí zvíře, a pak neví, co by s ním udělali. O zvířatech, která ztrácejí své přirozené biotopy a končí se zlamanými končetinami nebo křídly po srážkách s auty – a mnoho dalších. Ani vzpomínat se mi na to nechce.

Ještě že příběhy poslouchám ve společnosti dobrovolníků, kteří svou práci alespoň trochu vyvažují všechno zlo na světě. Jsou to přece DOBROVOLNÍCI.

Závěrem

Organizační týmy základních článků Hnutí Brontosaurus uspořádaly letos skoro 40 táborů. Dobrovolnických, zážitkových, vzdělávacích, pro děti i pro dospělé.

Symbolické ocenění všech organizačních týmů letošních táborů proběhlo v rámci interního zahajovacího ceremoniálu festivalu dobrovolnictví a oslav 50 let Hnutí Brontosaurus Dort pro Brontosaura v Telči. Ocenění bylo symbolické – a čokolády velké. Dobrovolníci se v Hnutí Brontosaurus potkávají, inspirují a pomáhají už 50 let.

Linda Horčíčková
Hnutí Brontosaurus

SOUTĚŽ mladých chovatelů

56. ročník Celostátní kola Soutěže mladých chovatelů v Kroměříži

Ve dnech od 31. července do 4. srpna proběhlo tradiční celostátní kolo Soutěže mladých chovatelů. Letošní, již 56. ročník se tentokrát konal ve městě přezdíváném Hanácké Athény – v Kroměříži. Soutěž pořádala OO ČSCH Kroměříž ve spolupráci s Ústřední komisí pro práci s mladými chovateli. Celá akce probíhala na internátu Tauferovy střední odborné školy veterinární v Kroměříži a v prostorech Výstaviště Kroměříž.

Akce se zúčastnilo 108 mladých chovatelů z celkem 21 okresních organizací – jmenovitě: Benešov, Beroun, Blansko, Brno, Bruntál, Domažlice, Frýdek – Místek, Hodonín, Jičín, Jihlava, Kroměříž, Nový Jičín, Olomouc, Opava, Ostrava, Praha – západ, Přerov, Šumperk, Vyškov, Zlín a Žďár nad Sázavou.

Soutěžilo se opět ve dvou věkových kategoriích: mladší (do 14 let) a starší (od 15 do 18 let) a v celkem 12 odbornostech – králíci, králíčí hop,

drůbež, holubi, okrasné ptactvo, psi, akvaristika, teraristika, ovce a kozy, kočky, drobní hlodavci a nutrie, činčily, fretky. Na soutěžící čekaly tři soutěžní okruhy, a to odborný test složený z 30 otázek z příslušné chovatelské odbornosti, poznávka druhů plemen a jako poslední okruh čekal soutěžící ústní pohovor, ve kterém si zkušební komise ověřila znalosti soutěžících. Nejmladší děti byly opět zařazeny do kategorie všeobecná, kde se seznamují s tím, jak celá soutěž probíhá, a připravují se na své budoucí působení v soutěži.

Jako příjemnou změnu si letos pro soutěžící připravili chovatelé z OO ČSCH Kroměříž ve spolupráci s ÚKPMCH a chovateli z OO ČSCH Vyškov poznávky na živých zvířatech. Poznávky se takto povedlo sestavit hned pro několik odborností, a to pro odbornosti králíci a králíčí hop, drůbež, holubi, teraristika a okrasné ptactvo. Toto se mohlo zrealizovat jen díky tomu, že kroměřížské výstaviště poskytlo v průběhu soutěže své prostory ke zkoušení soutěžících. Akce byla jako vždy členěna do pěti dní a trvala od středečního odpoledne až do nedělního rána. Ve středu 31. července postupně přijížděli všichni účastníci a po večeri proběhlo slavnostní zahájení soutěže. Čtvrtek a pátek patřil zkoušení mladých chovatelů v jednotlivých

odbornostech. Jedna polovina soutěžících soutěžila na výstavišti a druhá, nesoutěžící polovina se zúčastnila doprovodného programu – ráno pro ně byla připravena prohlídka města Kroměříže s průvodcem a po obědě se vydali do městského útulku pro psy a kočky. Po skončení zkoušení probíhaly také odborné přednášky – ve čtvrtek o chovu králíků. V pátek o chovu okrasného ptactva a cestovatelská přednáška.

Sobota byla pro všechny účastníky programem stejná. Všichni mladí chovatelé se spolu se svými vedoucími vydali na celodenní výlet do Zoo Zlín. Sobotní podvečer se nesl v duchu slavnostního vyhlášení výsledků celé soutěže.

Po přivítání všech přítomných a jejich úvodních slovech byly postupně vyhlášeny výsledky soutěžících v jednotlivých odbornostech a kategoriích a poté také celkové výsledky soutěže okresů. První místo opět po roce obhájil okres Bruntál, na druhém místě se umístil okres Žďár nad Sázavou a na třetím místě se umístil okres Opava. Všichni mladí chovatelé obdrželi diplomy a dary od sponzorů a spolupracujících organizací. Ti nejlepší soutěžící na prvních až třetích místech pak navíc obdrželi i poháry. Nejmladším účastníkům ve všeobecné kategorii byly předány pamětní listy a také jsme se rozloučili se soutěžícími, kteří letos dosáhli nebo dosáhnou plnoletosti a v soutěžení již příští rok nebudou pokračovat. Nezapomnělo se ani na vedoucí, kteří také obdrželi dary od sponzorů, a bylo jim za jejich práci poděkováno dlouhým potleskem.

Sobotní večer potom patřil už jen společenskému večeru a nedělní dopoledne bylo věnováno úklidu, balení, loučení a odjezdu všech zúčastněných.

Nyní už je známo že příští, již 57. ročník CK Soutěže mladých chovatelů bude pořádat OO ČSCH Jičín ve spolupráci s OO ČSCH Trutnov a bude se konat ve Dvoře Králové. Věřím, že se příští rok zase všichni potkáme, a že se příští ročník pořadatelům vydaří minimálně stejně tak, jako ten letošní.

Kristýna Kabátová
Český svaz chovatelů, z. s.

Východočeské FINÁLE

Mladí chovatelé zvířat z Mikulášovic se letos také zúčastnili olympiády

Když se v roce 1968 konala poprvé soutěž Olympiáda mladých chovatelů (OMCH), nikdo netušil, že se stane jednou z nejstarších soutěží pro děti v naší republice. Během let došlo i ke změnám názvu soutěže na Soutěž chovatelské dovednosti mládeže (SCHDM), opět návrat k původnímu názvu až po dnešní název Soutěž mladých chovatelů (SMCH).

Náš pobočný spolek patří k tradičním účastníkům soutěže, takže se jí během let naší existence i za našeho předchůdce vystřídal mnoho dětí, mnohé i ve své odbornosti a kategorii zvítězily. U nás stále probíhá tříступňově, aby se účastníci co nejlépe připravili na svoji účast v celostátním kole.

Jako bývalý předseda komise pro práci s mládeží v ČSCH a několikanásobný organizátor celostátních kol soutěže si dobře pamatuji, jak jsme vždy měli radost z toho, když se do soutěže zapojovaly další organizační složky, i tak byli účastníci soutěže maximálně ze třetiny okresů v republice. Bylo to způsobeno tím, že jen málo členů a funkcionářů se chtělo věnovat

dětem. Vždy jsem tvrdil, a praxe mi to potvrdila, že kvalitní práce s dětmi se nedá dělat jen jako nějaký přílepek k zájmovému chovu zvířat, i když obráceně to možné bylo. Nepamatuji si, že by se někdy v minulosti odmítala účast dětí v soutěži, jako se to v současnosti děje již několik let. A děje se to bohužel dětem z našeho spolku Mladí chovatelé zvířat v Mikulášovicích. A stalo se to opět i letos, kdy byly naše děti odkázány k účasti v okresním kole

soutěže pořádaném „v blízkém okolí“. Tento argument byl použit i přesto, že je dobře známo, že s dětmi dlouhodobě pracujeme a soutěžíme pouze jako jediný spolek v ústeckém kraji i sousedním libereckém, odkud již léta nikdo nesoutěží, protože se tam dětem nikdo nevěnuje.

Jelikož náš spolek byl odmítnut již dříve při nabídce vzájemné spolupráce, pochopili jsme, že je škoda ztrácet energii tahanicemi a stížnostmi a rozhodli jsme se jinak. Pro naše mladé chovatele jsme ve stejném termínu, kdy se konalo celostátní kolo soutěže mladých chovatelů v Kroměříži a kam se naše děti pochopitelně těšily, uspořádali naše vlastní finále ve východních Čechách. Tak jsme jim díky našim dlouholetým podporovatelům umožnili strávit spolu s vedoucími dětí pět dní. Tam naši mladí chovatelé absolvovali veřejný pohovor o své odbornosti a písemné práci, která byla podmínkou účasti ve finále. Vedle toho si užili díky krásnému počasí koupání, ale i poznávali naši historii, město Dobrušku, pevnost Dobrošov i pevnostní město Josefov v Jaroměři a na závěr absolvovali prohlídku Safari parku ve Dvoře Králové nad Labem. Bohužel jim chyběla možnost změřit své znalosti s dalšími soutěžícími a setkat se se svými kamarády.

Tím více děkujeme podporovatelům, kteří organizaci všech třech kol soutěže, včetně tohoto našeho finále umožnili, bylo to především Ministerstvo obrany ČR, Město Mikulášovice a Dobrovolný svazek obcí Sever.

*Vlastimil Jura st.
předseda p. s. Mikulášovice
Mladí chovatelé zvířat, z. s.*

CIAO, ciao, Italia!

Tisícíhlavé setkání hasičské mládeže

Každé dva roky se v některém z evropských měst sejde hasičská mládež na mezinárodní soutěži mladých hasičů v disciplínách CTIF. Sportovní klání se však koná pouhý jeden den, mládež z celého světa tak společně tráví téměř týden nejrůznějšími společnými aktivitami.

V červenci 2024 reprezentovaly celkem čtyři týmy dívek a chlapců z Pískové Lhoty a Bludova Českou republiku na již 24. mezinárodním setkání. To se konalo v italském městě Borgo Valsugana.

Region Trentino přivítal téměř tisíc hasičů v šedesáti týmech z celkem 22 států. Účastníci byli ubytováni v místních základních školách. Možností k vzájemnému poznávání bylo nespočet. „Povídali jsme si, dělali různé legrácky, tancovali s různými

státy, ale nejvíc asi s Japonci, kteří byli pořád v dobré náladě,“ popsal pískolhotský Radim Stýblo.

Kromě běžných lidských setkání při čekání na nějakou část programu, na jídlo, na sprchy nebo v areálech škol se hasiči utkali v Táborové olympiádě, kterou představovalo celkem šedesát rozmanitých disciplín. „Hry a úkoly táborové olympiády se v průběhu let nijak zásadně nemění, jsou to spíše drobné nuance. Téměř v každé z nich jde o týmovou spolupráci. Ať už je to klasika v podobě přendávání nádob s vodou nad hlavami, nebo stavění věží z pneumatik či přenášení něčeho/někam nejrůznějšími způsoby. Letos bylo nejtěžší zvládnout to množství aktivit v úmorném horku. Myslím, že si to děti náramně užily,“ popisuje vedoucí týmu Pískové Lhoty Tereza Pohanková.

Vedle toho měla mládež také „na práci“ vystoupení na večer nazvaný Představení národů. Tereza Pohanková jej popsala takto: „Hlavní linku českého vystoupení vymysleli vedoucí týmů a společně s dětmi jej dotvořili a po částech nacvičili už doma. V Itálii pak jednotlivé sekvence vypilovali a secvičili do celku, do nějž se zapojilo všech 40 mladých hasičů. Hlavní myšlenkou bylo srovnání Čechů a Italů, jejich zvyků nebo tradic. Objevil se tanec i pantomima. Ovšem největší aplaus děti sklídily za závěrečné po-

hybové kreace s barevnými pompony. Z nich děti sestavily nápis CTIF a českou a italskou vlajku.“

Jiný den patřil prezentaci národů v ulicích města Borgo – Valsugana v rámci Festivalu národů. Každý stát zde měl svůj stánek. Každý to pojal jinak, některé státy rozdávaly turistické letáčky, jiné lákaly návštěvníky na vtipné aktivity, dobré jídlo či představení práce s hasičskou mládeží. Český stánek byl v obležení hasičů, jejich doprovodu, ale i místních obyvatel. Byly v něm prostřednictvím nejrůznějších předmětů od letáček, přes plyšové lvy, další hračky, čepice, tašky, hrnky atd. představeny kraje České republiky, jejich významná místa nebo gastronomie – klobásy, sýry, koláče, buchty. Nechyběla prezentace Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska.

Závěrem musíme dodat, že česká reprezentace slavila obrovské sportovní úspěchy, když dívky z Pískové Lhoty udržely sérii medailových úspěchů zahájenou již v roce 2015 v polském městě Opole. V Itálii vybojovaly zlato a chlapci ze stejného sboru dobrovolných hasičů obsadili ve své kategorii bronzovou příčku. Bludovští hasiči se nenechali zahanbit a umístili se na 7. a 12. místě.

Bohatý doprovodný program dává celé akci lidský rozměr, podporuje nová přátelství, baví diváky i obyvatele pořadatelské země. Mladí hasiči si odvezli kupu zážitků, které jim připomíná třeba spousta suvenýrů v podobě národních triček, čepic nebo vaků, které si s ostatními vyměnili poslední den celého setkání.

Další takové mezinárodní setkání se uskuteční v roce 2026 v Berlíně a bude to setkání nejen mladých hasičů, ale také jejich dospělých kolegů.

Jaroslava Čechrdlová
SH ČMS
Foto Jan Koutek

České EUROSEA 2024

Eurosea je mezinárodní seminář sítě evropských vodních skautů, který je otevřený skautským vedoucím, kteří se chtějí dozvědět něco víc o vodním (či námořním) skautingu v různých zemích. Koná se každé dva roky, pokaždé v jiné zemi.

Letos mezi 18. a 22. zářím se Eurosea konalo u nás ve Znojmě. Skautští vedoucí se sjeli z Finska, Francie, Irska, Španělska, Polska... Celkem

58 účastníků ze 14 národů, zahraničních kapitanátů vodních či námořních skautů (*sea-scouts, pozn. red.*), o které se staral početný tým pořadatelů – dobrovolníků z řad českých vodních skautů.

Vzájemně debatovali o svých zkušenostech, o lodích, na kterých jezdí, o cestách, které podnikají. Probrali výchovné systémy i zajímavé projekty. Prošli si památky Znojma, zajeli se podívat na kousek „železné opony“

na hranicích s Rakouskem. Vyzkoušeli si prakticky plavecký výcvik i záchranu tonoucích v bazénu.

V sobotu pak účastníci celý den věnovali plachtění na Vranovské přehradě. Čeští vodní skauti jim představili naše skautské oplachtěné pramice P550 a zahraniční hosté si je nejen vyzkoušeli, ale dokonce si na nich zazávodili.

–mkr–

Foto archiv Eurosea 2024
Akce byla spolufinancována z EU

LEVITIO pro oddíly nově ZDARMA

Oblíbená komunitní aplikace pro správu oddílové/ spolkové činnosti významně pomáhá oddílům s administrací (členské základny), komunikací (s rodiči, dětmi i týmem) a plánováním (oddílového roku a aktivit). Šetří čas i mentální zátěž vedoucím a posiluje vztahy mezi dítětem, vedoucím a rodiči. Dosud se za ni platilo, nově je zdarma.

Už jsi ji v oddíle vyzkoušel/a?

Vybírej v oddíle platby kartou

Levitio nově umožňuje vybírání poplatků (za registraci, výpravy, oddílová trička apod.) pomocí platební brány. Rodiče dětí tak mohou pohodlně, bezpečně a rychle zaplatit kartou, pomocí Apple Pay / Google Pay, případně QR kódem a rychlým převodem. Zkrátka jakkoli jsou zvyklí třeba z internetových obchodů. Nevíme o žádném jiném systému, díky kterému rodiče mohou zaplatit za oddíly, kroužky, sporty nebo keramiku svých dětí.

Už žádné drobáky! Vedoucí mohou zapomenout na stres z vybírání přesných částek na nádraží a v reálném čase v aplikaci vidí, kdo už zaplatil a na koho se ještě čeká. Rodiče ihned po zaplacení navíc dostanou potvrzení, takže odpadá další papírování.

Celý systém designujeme tak, aby ušetřil práci i účetním a brzy Levitio bude umět vybírat také dary pro oddíl (např. veřejná sbírka na teepee nebo zaokrouhlení plateb za výpravy) a automatické připomínky těm, co ještě nezaplatili.

Levitio se doplňuje s informačními systémy ústředí

Spousta oddílů (včetně Junáka, Asociace TOM, Pionýra, SDH i oddílů s enviromentálním, sportovním a křesťanským zaměřením) používá svůj informační systém (zejména pro potřeby ústředí a dotací) i Levitio. Systémy se doplňují (některé jsou i propojené) a Levitio pomáhá zejména od úrovně střediska/oddílů dolů (družiny).

Vyzkoušej ho! Nic za to nedáš

Levitio se neustále vylepšuje a získává nové funkce (nedávno třeba úkolovník, tvorba programu s napojením na Hranostaj, plánování zpráv/konceptů, rozpočet akcí atd.). Není divu, že bylo v prestižní soutěži Křišťálová lupa (2023) oceněno za TOP 10 nástroje českého internetu. Jestli ho v oddíle ještě nemáte, tak na to mrkni. Ulehčíš sobě, celé oddílové radě i rodičům.

Ze Levitio
Ondřej Běnek (Ent), Levitio.cz

ANKETA: Co Vám dalo letošní léto – a Vy jemu?

Radoslav Groh

horolezec, běžec a skialpinista

Léto mám moc rád a vždy si jej snažím užít naplno. Několikrát za rok vyjždím do vysokých hor, kde se povětšinou pachtím ve sněhu a ledu, a o to více si tak vážím každého teplého a prosluněného dne.

Letos to byla paráda! Slunečné počasí mi umožnilo strávit nespočet lezeckých dní na pískovcových skalách.

Hlavní část léta jsem pak prožil s přáteli na horolezecké expedici v Pákistánu. V Karákóramu jsme si tak užili kromě rozpálených dní i mrazivé chvilky; proto jsem byl rád, že po návratu do Čech pokračovala perioda vstřícného počasí a já se opět mohl pověsit na skály.

Se seniorním kamarádem Gustou jsme se poflakovali zejména po Českém ráji.

Radoslav Groh v roce 2016 uskutečnil s Jindrou Hudečkem první český zimní výstup na Fitz Roy v Patagonii. O dvě léta později stanul spolu se šesti dalšími českými horolezci na vrcholu pákistánské osmitisícovky Nanga Parbat (8125 m). Dále má za sebou i několik úspěšných prvovýstupů ve světových velehorách (Bílé Kordillery, Himálaj).

Je marketingovým manažerem společnosti Hudy.
Foto archiv R. Groha

Michaela Váňová

herečka, režisérka a herní specialista

Letošnímu létu jsem dala všechen svůj čas a důvěru, že mě neplánované cesty zavedou na místa, kde mi bude hezky. A tak mi léto za odměnu dalo možnost dobře jíst a spát, trávit čas v horách a lesích, poznávat samu sebe v nových životních situacích, zjistit, které lidi z mého okolí chci mít nablízku, pochopit, co musím druhým přinést, abychom společně bylo dobře. Bylo to léto odpočinkové, díky kterému jsem mohla nabrat dost sil do další práce v divadle a v nemocnicích. Letní toulání po horách mi přineslo nové

pracovní nápady, chuť se vzdělávat a spolupracovat s lidmi, kterých si vážím. A naučilo mě nebát se říct si o radu a o pomoc.

Michaela Váňová jako první v České republice přinesla divadlo do prostředí paliativní péče, a to i té o dětské pacienty. Je spoluzakladatelkou a ředitelkou neziskové organizace Vlaštovka, Centra pro umění a herní práci v paliativní péči (www.vlastovka.net).

Foto archiv M. Váňové

KNIHOVNIČKA ... KNIHOVNIČKA ... KNIHOVNIČKA

VINGA čeká na vítr

Oskar Kroon

Oceněné vyprávění ze švédského ostrůvku, kde osamělá školačka Vinga náhle dospívá během léta stráveného u moře s dědečkem, bývalým námořníkem, je napínavé, vřelé, poetické i dobrodružné. Hluboký vztah k dědečkovi a přírodě jako jedinému nositeli použitelných hodnot pomáhají introvertní citlivé hrdince zpracovat obtížnou rodinnou situaci. Sen o moři a životě námořnice a mořské bioložky se přibližují,

když dědeček věnuje Vinze starou plachetnici, kterou si dívka může upravit k první plavbě. Vinžino horké osamělé léto se promění s příchodem dívky s černým kloboukem. S protikladnou Ruth Vingu spojuje nejen věk a léto na ostrově, ale

hlavně probouzející se city. Emocionálně dobrodružný příběh pro dospívající čtenáře napsal Oscar Kroon se smyslem pro atmosféru letního Severu a s pochoopením pro dívčí duši, která musí překonávat rozkol rodiny, rozloučení s milovaným člověkem, jenž je jí příkladem manévrování v neklidných životních vodách, i zpracovat první lásku.

Oskar Kroon je švédský novinář, spisovatel a pekař. Jeho kniha o Vinze byla oceněna Augustovou cenou 2019 v kategorii Děti a mládež. V roce 2021 získala nizozemskou cenu Vlag en Wimpel v kategorii 12–15 let.

Kateřina Kotyk ilustrátorka a výtvarnice, studovala na VOŠ Václava Hollara a na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara, obor ilustrace. Strávila také semestr na Accademia di Belle Arti di Roma, kde se věnovala malbě. Ve své tvorbě se zabývá starými příběhy, mytologickými světy, abstraktní temnou krajinou a bytostmi, které ji obývají.

Pro děti od 12 let, 176 str., vázaná. Doporučená cena 339 Kč, v e-shopu Portálu 288 Kč. Knihu letos vydalo nakladatelství Portál.

foto Marek Bužga, Eurocamp Royal Rangers

foto TOM Poutníci, letní tábor 2024 Jumanji